

pripovedovali, kaj so v knjigi videli in brali, Tone je gledal, poslušal, strmel, povedati pa ničesar ni mogel in ni znal. Takrat je pa v svoji glavi prišel do sklepa: »Moram se naučiti brati, naj stane, kar hoče. Moram se naučiti, če tudi glava proč pade!«

In da ste ga vi videli Toneta! V nekaj mesecih se je naučil brati. Pa kako! Ne stokati, ne jecljati, ne v potu svojega obraza črke sestavljati, ampak naučil se je brati gladko in razločno. In tako bere še danes, če je še živ, in vedno se rad pobaha, da je bil njegov učitelj sam slovenski pisatelj Stritar. Učitelj Kramar je pa moral preklicati svoje prerokovanje, da bo Tone ostal drugim za strašilo — večer prvošolec...

Mirko Kunčič

Janezek Piškur opisuje živali

Naš pujs

Naš pujs je debel kot sod in požrešen kot Urbasov Gregec, ki zmerom kriči: »Mama, lačen! Mama, lačen!« Najraje se valja po blatu in rije po njem, kakor da bi iskal cekine. »Samega sebe bi požrl, tako je požrešen!« pravi dekla Mica, ki mu nosi pomije in je od samih skrbi dobila sive lase. Pa tudi pujs je že ves siv. Gotovo ga skrbi, kako bo tisto uro, ko mu bo klavec Tomaž upihnil luč življenja. Klavec Tomaž ima na vesti že 60 pujsov — toliko jih je že podelal v klobase! Na nogah ima parklje, zadaj pa repek, ki je lepo zavihan kot kodrček, ki binglja sestri Lenki po čelu. Sestra Lenka je na ta kodrček zelo ponosna in se ogleduje v ogledalu po stokrat na dan. Pujs ni tako ničemuren. Pomolil sem mu ogledalo, da bi si tudi on ogledal svoj kodrček. A kaj je storil, tepec? Šavsnil je po ogledalu in ga hotel požreti. Pujs je pač pujs.

Kadar se valja po blatu, je zmerom ves umazan. Nekateri ljudje so pa lepo umiti in oblečeni, dušo imajo pa umazano kot naš pujs parklje. Naš pujs grdo kruli, hudoben pa ni. Nekateri ljudje pa imajo na jeziku sam med, v srcu pa sam strup. Hujši so kot pujsi, pravijo naš oča.

Naš oča so zelo izkušen in moder mož. Svet poznajo bolje kot pujs svoje korito. Zadnjič je šel mimo naše hiše gospod v lepo zlikani obleki. Oča so rekli materi:

»To ti je pujs!«

Začudil sem se, kajti gospod ni bil prav nič podoben pujsu. Po dveh nogah je hodil in ni imel ne gobca ne parkljev ne repa.

»To pa že ni pujs!« sem zavrnil očeta.

Oča so mi hitro pojasnili, da se gospod takó piše. Meni pa kar ne gre v glavo, da bi se kdo za Pujsa pisal. Ampak naš oča že vedo!

Kadar bomo pujsa zaklali, bomo imeli koline in godljo. Koline bomo pojedli, godljo bomo pa dali siromakom. Tako menda delajo vsi, ki koljejo pujsje.

Pri p o m b a : Ali ne piše Piškurjev Janezek res smešno? Vzemite list papirja in spremenite spis tako, da ne bo v njem dvoumnosti. Pazite tudi, da ne bodo pri pisanju šolskih in domačih nalog nastali med vami novi Piškurjevi Janezki.